

SIK DIŐINI HANIM

Komiserin odasının önündeki sıraya yan yana oturduk. Bizi karakola getiren görevli polis memuru, “Komiser bey sabah sekizde gelir, uslu uslu oturup bekleyin,” dedi.

Saatime baktım, henüz üçü gösteriyordu. Demek, beş saat oturup komiser beyi bekleyecektik. Beklemesine beklerdim, n’olacak! Ama birkaç saat önce kavga ettiğim bu adamla yan yana oturmak kanıma dokunuyordu. Ondan uzaklaşmak için oturduğumuz sıradan nerdeyse düşecektim. Görevli memura dönüp, “Şimdi gidip sabah gelsek olmaz mı?” diye soracak oldum. Çoktan uyuklamaya başlamıştı.

Vazgeçtim.

Usluca başımı çevirip sıranın öteki ucunda oturan Resül Efendi’ye baktım. Yüzü yara bere içindeydi. Sol yanağındaki derin yara izinin üstündeki kurumuş, kabuk bağlamış kan lekесinin görünüşü iğrençti. Sol gözü de morarmış, şişmişti.

Bu adamın elini yüzünü bu hâle ben mi getirmişt看im? Ömrümde ilk kez dövüştüğüm göz önüne alınırsa fena sayılmazdı. Ama bundan böyle dövüşen insanlarla ilgili gazete haberlerini okurken kimseyi ayıplamayacaktım. Bırak ağız burun kırıp göz şişirmeyi, katil bile olabilirdi insan.

Resûl Efendi karakolda da boş durmuyordu: Ellerini yukarı doğru açmış, dudaklarını kıvıldatıyor, dudaklarının kıvıldaması sona erince de elleriyle yüzünü sıvazlayıp seslice “amin” diyordu. Aslında duaya, ibadete karşı bir insan değilim. Ama bu adamın yaptıklarını düşündükçe ibadetinin içten olabileceğine inanamıyordum.

Boğazım kötü acıyordu. Kendi yüzüm ne durumdaydı? Kime sorabilirdim ki! Dövüştüğüm Resûl Efendi’ye sormak, yakışık almazdı.

Zaman zaman uyku bastırıyor, göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Kısa bir süre için dahi olsa uykuya dalışım, uyuyuşum bir kâbusa dönüşüyor, “Sık dişini!” diye haykırarak gözlerimi açıyordum. Bu haykırışlarımda, Resûl Efendi dua ve aminlerine ara veriyor, fırlayıp karşımda boksörler gibi gard alıyordu. Biz böyle dövüşmeye hazır horozlar gibi karakolun salonunda ayağa dikilince görevli polis memuru da uyanıyor, uslu durmazsak bizi nezarethaneye tıkacağını söyledikten sonra uykusuna devam ediyordu.

Dövüş sahnesini gözümün önünde canlandırmaya çalıştım. Nasıl vurmuştum? Nasıl birbirimize girmiştik? Yok, hiçbir şey anımsamıyordum. Aklımda kalan tek şey, “Sık dişini!” diye haykırarak Resûl Efendi’nin üzerine çullanmamdı. En iyisi olayı başından alıp düşünmekti. Belki dövüşmenin ayrıntılarını anımsayabilirdim. Ama yorgunluk, uykusuzluk sağlıklı düşünmemi engelliyordu. İşin öncesine gidiyordum, olayların başlangıcına. Düşündükçe, yaşadıklarımın inanmakta güçlük çekiyor; hayır, bunları ben yaşamış olamam diyordum:

Günlerden pazar. Oturmuş, akşam yemeği yiyorduk. Unutmadan söyleyeyim, yaş kırka geldi. Çoluk çocuk yok.

Hanımla birbirimize düşkünüzdür. Hafta sonlarında öğle yemeğiyle akşamı birleştiririz. O günkü soframızı birer kadeh rakıyla zenginleştirmeyi de ihmal etmeyiz. Yine oturmuş öğle için geç, akşam için erken denebilecek bir saatte yemek yiyorduk. Kapı çalındı. Bizim pek öyle gelenimiz gidenimiz olmaz. Telaşlandık. Telaşımızda haklıymışız. Karşı komşunun çocuğu, dip komşumuz Resûl Efendi'nin hanımının sancılandığını haber veriyordu. Eşimi de çağırıyorlardı. Eh bundan daha doğal bir şey olamaz. Komşu değil miyiz! Eşim hemen gitti.

Resûl Efendi'yle dip komşuyuz. Ama konuşmuşluğumuz, görüşmüşlüğümüz pek yok. Zaten bu sokağa taşınalı bir yıl olmadı bile. Mahallede yeniyiz. Duyduğumuza göre Resûl Efendi'nin çarşıda baharatçı dükkânı varmış. Doğum yapacak olan kadın ikinci eşiymiş. Birinciyi, çocuğu olmuyor diye boşamış. Yeni eşi on sekiz yirmi yaşlarında bir tazeymiş. Resûl Efendi'yle bazen kapının önünde karşılaşıyorduk. Başından çıkarmadığı takkesi, kırışmaya yüz tutmuş top sakalıyla kırk beş, elli yaşlarında gösteriyordu.

Oldukça heyecanlanmıştım. Kolay değil, bir çocuk doğacaktı. Hastaneye kaldırmadıklarına şaşıtıysam da, üzerinde durmadım. Öyle ya, komşumuzun evinde mi, hastanede mi, doğuracağına ben karar veremezdim. Bu arada eşim sık sık eve geliyor, temiz havlu, çarşaf gibi şeyler götürüyordu. Beşinci gelişinden sonra heyecanım son haddine varmıştı. Ben doğuracakmışım gibi orama burama sancılar giriyordu. Hiç kaçırmadığım yirmi bir haberlerini bile es geçtim. Sık sık sokak kapısının önüne çıkıyor, olası bir bebek çılgılığı duymaya çalışıyordum.

Eşimin yedinci gelişıydi sanırım. Fırtına gibi girdi içeri. Tamam dedim, bu kez olmuştur. Beni eliyle yolunun üzerinden iteklerken, “Adam, çekil önümden, bir işe yaradığın yok, hiç olmazsa elime ayağıma dolaşma,” dedi.

Bu gibi durumlarda dilimi tutmayı bilecek denli piştim evlilik konusunda. Sesimi çıkarmadım. Tabii bu arada çocuğun henüz doğmadığını da anlamıştım. Yalnız, ikinci saatlerinde kafama takılan soru, daha bir anlam kazanmaya başlamıştı: Doğumevleri, hastaneleri, sağlık merkezleri olan İzmir gibi bir kentte, evde doğum yapmanın alemi neydi? Kan gerekebilirdi, ameliyat gerekebilirdi, daha benim bilmediğim bir sürü şey gerekebilirdi. Güç bir doğum olacağı çoktan belli olmuştu.

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Eşimi elinde havlu ve çarşafarla kapıdan çıkarken yakaladım:

“Siz deli misiniz, neden hastaneye kaldırmıyorsunuz kadını?”

Eşim, sinirden mosmor olmuş yüzünü yüzüme yaklaştırmış, ıslık gibi bir sesle konuşuyordu:

“Bilir bilmez konuşma. Saatlerdir onun kavgasını yapıyoruz. Resül Efendi istemiyor. Doğum evde yapılmalıymış...” dedikten sonra fısıltıyla sürdürdü konuşmasını:

“Hastaneden filan vazgeçtik. Hiç değilse savuşup gitse! Adam lohusa odasının kapısının önüne oturmuş, Kur’an okuyor, elimize ayağıma dolaşiyor. Arada bir de ‘sık dişini hanım’ diye nara atıp yeri göğü inletiyor. Neyse, ben gecikmeyeyim, bir an önce gideyim tazenin yanına,” deyip koşar adım uzaklaştı.

Kafam iyice karışmıştı. Bu “sık dişini” ne demek oluyordu, anlayamadım. Evin içinde dolaşiyor, eşimin gelmesini bekle-

yordum. Her gelişinde “bir şey yok” dedikçe, sinirlerim daha da bozuluyordu. Artık onun geliş gidişlerini saymayı bırakmıştım.

Bir ara eşimi karşımda gördüm. Gözlerini kocaman kocaman açmıştı. Tamam, dedim. Bu kez oldu. Kız mı oğlan mı? Oysa eşim, daha başka şeyler anlatıyordu. Anlattıklarını anlamakta güçlük çekiyordum. Kesik kesik konuşuyor bir yandan da ağlıyordu:

“Canım, bir şeyler yapmamız gerek, bak, saat kaç oldu. Taze doğuramıyor. Bütün bedenini kasıyor. Kapıda kocası olacak adam ‘sık dişini’ diye bağırdıkça, tazenin sesi soluğu kesiliyor, tüm kasları geriliyor.”

Şaşırılmıştım.

“Sen Resûl Efendi’yi bana göndersene.”

“Adam kapının önünden ayrılmıyor. Kaç kez söyledim, ‘Resûl Efendi, canın sıkılmasın, bizimkinin yanına git’ dedim, adam duymuyor bile beni! Kur’an okumayı sürdürüyor.”

Çabucak kararımı verdim. Gidip Resûl Efendi’yle konuşacaktım. Birlikte yollandık lohusa evine. Eşim, alışkın adımlarla üç basamaklı merdiveni çıkıp içeri girdi. Ben de daldım içeri. Sokak kapısından küçük bir salona çıkılıyordu. Sağ taraftaki kapının önünde başında takkesiyle Resûl Efendi bağdaş kurup oturmuştu. Elindeki Kur’anı sallanarak, seslice okuyor, belirli bir yere geldikten sonra da kitabı kucığına bırakıp “amin” diyordu. Her aminden sonra cep saatini çıkarıp bakıyor, başını iki yana sallayarak, “Sık dişini hanımım!” diye haykırıyordu. Bu arada eşim de aralarında olmak üzere komşu kadınlar, ellerinde bezler, sıcak su tasları, kovalarla Resûl Efendi’nin yanından yöresinden geçiyorlardı.

Resûl Efendi'nin yanına yaklaşıp kapının önüne çıkmamızı önerdim. Nice diller döktüm. En sonunda kapıdan yana dönüp, "Hanımım, sık dişini, az kaldı!" diye bağırdıktan sonra ayağa kalktı. Kapının önündeki merdivene oturup beklemeye başladık. Bu arada Resûl Efendi sık sık cep saatini çıkarıp bakıyordu. Her bakıştan sonra da, "Az kaldı hanım, sık dişini" diye, kendi kendine konuşuyordu.

Bir ara eşim dışarı çıkıp beni yanına çağırdı:

"Sana söylemeyi unuttum, taze hiç durmadan saati soruyor, o şiddetli sancılarının arasında vaktin gece yarısını geçip geçmediğini öğrenmek istiyor. Bedenindeki kasılma da son haddine vardı.

Olayı etraflıca düşünecek durumda değildim. Yine de eşime, " 'Vakit gece yarısını çoktan geçti' de bakalım ne olacak!" dedim. Eşimin koşarak içeri girmesinden birkaç dakika sonra, evden yükselen çığlıklar, bağırsıklar duyduk. Eşim gelmiş boynuma sarılıyor, nur topu gibi bir kızın dünyaya geldiğini muştuluyordu. Sevinçten ne yapacağımı şaşırılmışım. Kutlamak için Resûl Efendi'ye döndüğümde, onun, "Kancık, hem kız doğurdu hem de yarım saat daha sabredemedi," dediğini duydum.

Şaşırılmıştım. Resûl Efendi'nin omzuna elimi koydum dostça. Bağırmadan, usulca konuştum:

"Sabretse ne olacak Resûl Efendi, hem doğacak çocuğu zorlayarak içerde tutmak olası mı?"

Resûl Efendi beni dinlemiyordu. Bağırıyordu avaz avaz:

"Yarım saat sonra mübarek Mevlit Kandili başlıyor. Önceden kavilleşmiştik, sabredecekti yeni gün başlayınca... Sabredemedi, sabredemedi kancık!"

Daha neler dediğini anımsamıyorum. Kendimi kaybetmişim. Ömrümde kimseye fiske vurmuş insan değilim. Ama söyledim ya, kendimi kaybetmişim. Ben “Sık dişini” diye haykırarak hücum ediyordum. Resûl Efendi ise yaşından umulmayacak bir çeviklikle, “Sizin yüzünüzden oldu kâfirler!” diyerek hücum ediyordu.

Evet, “Sık dişini, sık dişini, sık dişini, sık dişini...”

